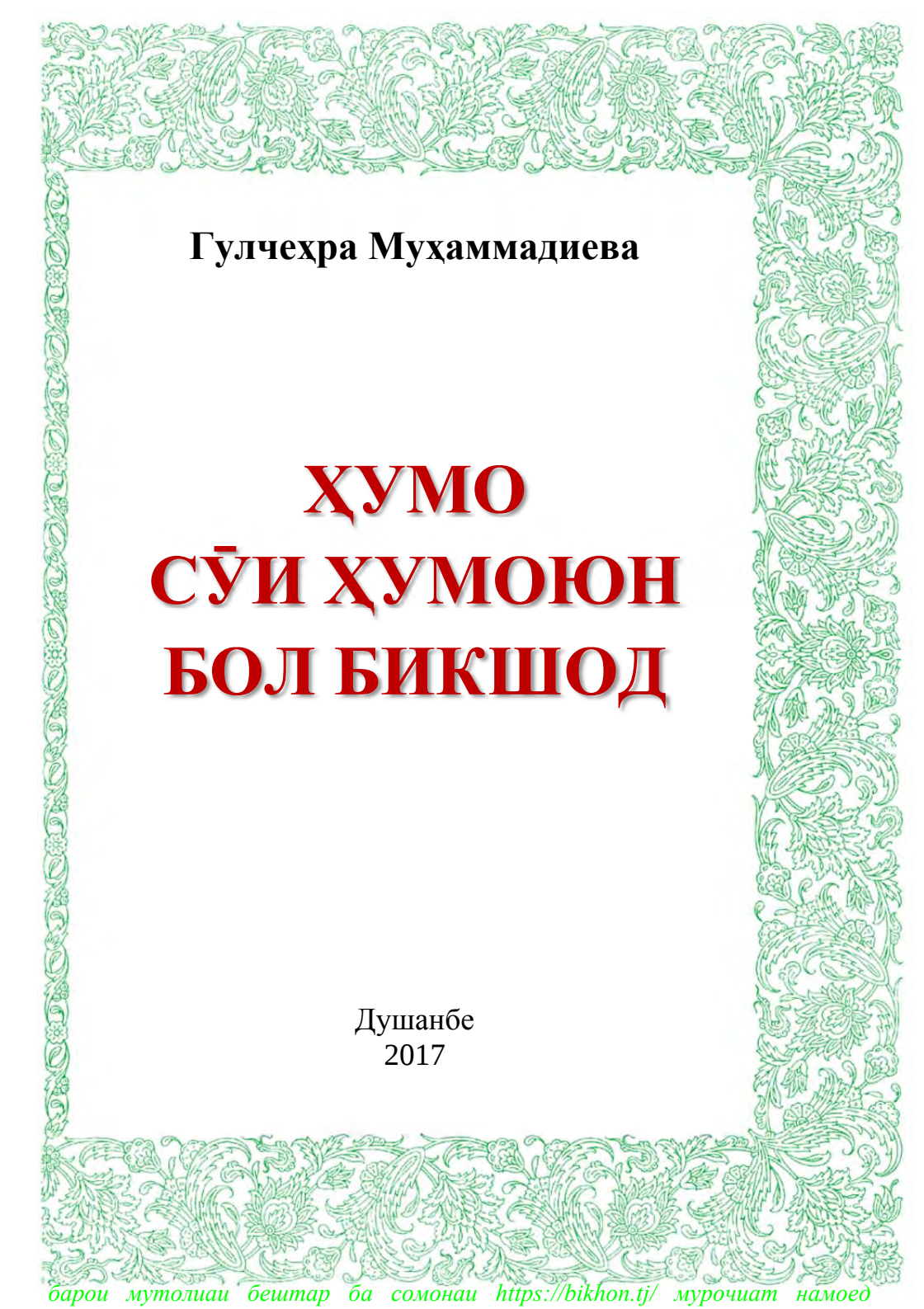

A decorative border in green ink, featuring intricate floral and scrollwork patterns, frames the entire page.

Гулчехра Муҳаммадиева

**ҲУМО
СҶИ ҲУМОҶОН
БОЛ БИҚШОД**

Душанбе
2017

ББК 84 Тоҷик 7-4
М-34

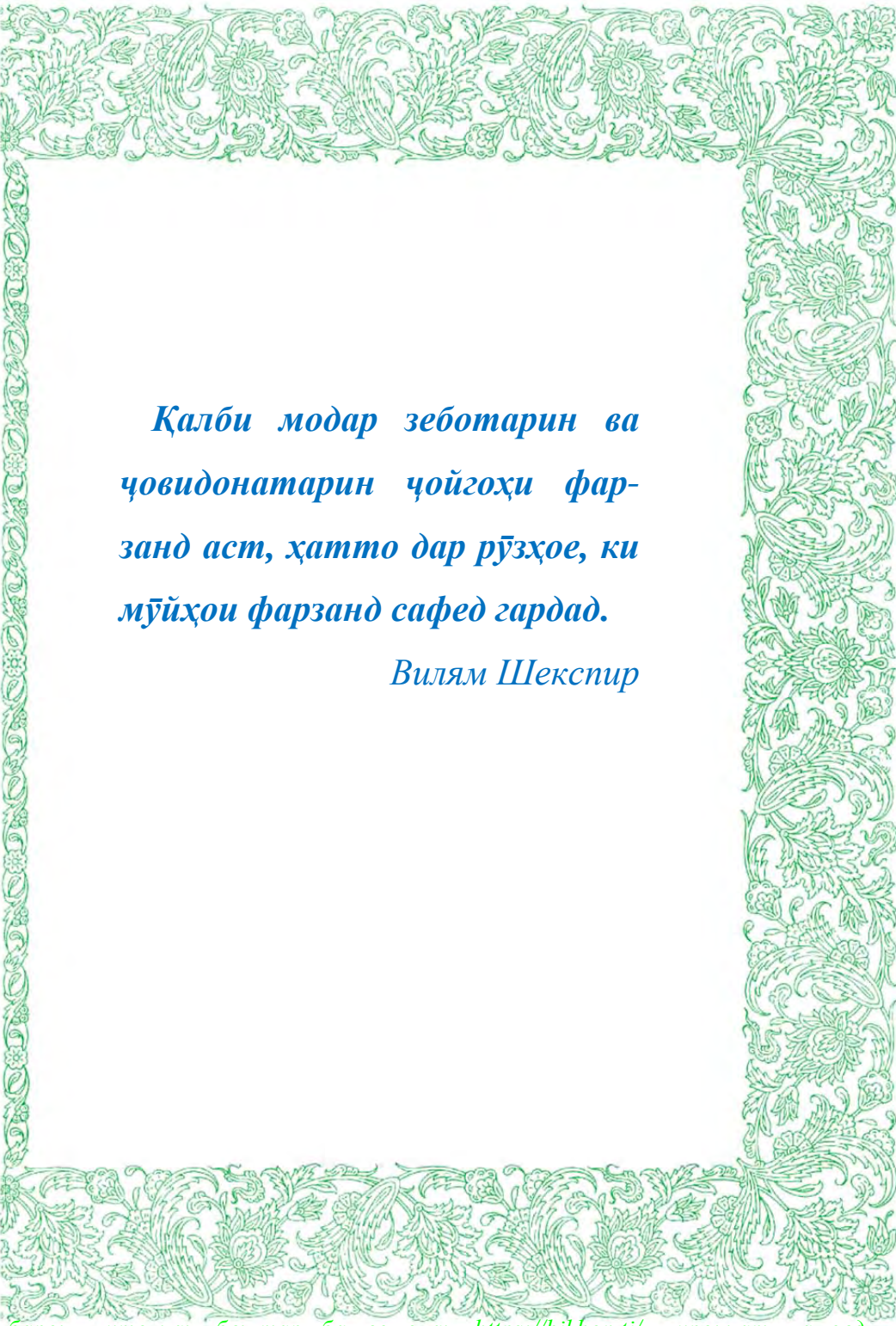
Мухаррир *Наср Бобои Сарфароз*

Гулчехра Муҳаммадиева.
Ҳумо сӯи Ҳумоюн бол бикшод.
– Душанбе, 2017, 80 саҳ.

Ҳар гоҳ суҳан дар бораи Модар меравад, лаҳни гӯянда ангубинӣ гардида, аз меҳру муҳаббат, сидку сафо, нафосат, назокат, садоқат, покдомании ин олиҳаи Биҳиштӣ ҳарфу ҳиҷо ба миён меорад, ки ин арзандаву табиист. Муаллифи ин китоб Гулчехра Муҳаммадиева, ки худ модар аст, ҷаҳд кардааст, ки дар баробари ҳама он хислатҳои волои азали, инчунин азму субот, иродаи қавӣ, заковат, ҷасорат, дарёдилӣ, ҷоннисорӣ ва, бешубҳа, қаҳрамонию Модарро низ ба қалам бидиҳад, зеро барҳақ гуфтаанд:

*Сар зи модар макаш, ки тоҷи шараф,
Гарде аз роҳи модарон бошад.*

© Гулчехра Муҳаммадиева, 2017

*Қалби модар зеботарин ва
ҷовидонатарин ҷойгоҳи фар-
занд аст, ҳатто дар рӯзҳое, ки
мӯйҳои фарзанд сафед гардад.*

Вилям Шекспир

барои мутолиаи бештар ба сомонаи <https://bikhon.tj/> мурочиат намоед

МОДАР, БУЗУРГӢ!

Модар, модарчон, оча, очачон. Чӣ калимаҳои ширину латифу гуворо! Вақте ки шахс ин калимаҳоро ба забон меорад, пеши назар симое ба чилва меояд, ки пур аз нафосат, латофат, назокат, малоҳат ва ифбат аст. Ва тайёр аст дар ҳама ҳолат барои фарзандон ҷонашро нисор намояд.

Модарчон, ту олиҳаи покиву зебоӣ, муҳаббат-ту садоқат, инсофу шафқат ва раҳму меҳр ҳастӣ. Ҳамеша аз гулу гиёҳ пояндоз доштию аз шарму ҳаё сарандоз. Беҳуда нест, ки тамоми адибон хостанд дар васфат беҳтарин суҳанҳоро баён созанд, аммо то имрӯз ягон адиб дар офариниши симои модар худро муваффақ наҳисобидааст. Ҳатто Биҳиштро зеро қудумат дониستانду дилҳояшон боз ҳам тар нашудааст.

Дар ҳақиқат, модар, бузургӣ!

Охир, ту ниғаҳдорандаи шамъи равшани ҳар хонадонӣ. Маҳз ту бо меҳру муҳаббатат метавонӣ хонаҳои моро гарм, дилҳои сардро нарм, сари ҳамро боло, чашми намро пок ва дили пурғамро шод гардонӣ.

~ 5 ~

Модарчон, гули офтобпарастро мемонӣ; агар
гул рӯяшро ҳамеша сӯи Хуршед кунад, ту
рӯятро ҳамеша сӯи фарзандон мекунӣ.

Модарчон, бемуболиға, бузургӣ!

Хатто писарат – чигаргӯшаат, ки Сарвари як
кишвар, ҳомии як миллат, Пешвои тоҷикони
дунёст, вақти лозима сар ба зонуят мегузораду
дарди миллаташро ба ту – модар гуфта метаво-
над. Фақат дар назди ту – модар, метавонад ашк
резад, рози дил гӯяд.

Ҷисми нафисат соябон, қалби нозукат ҳамроз
ва насихатхоят ба рӯҳи ӯ тавон ва ба тани ӯ
чавшан аст.

Ва ӯ – фарзандат се бор ба зону задааст, аввал
назди Офаридгор, дуоюм назди Парчами кишва-
раш ва сеюм пеши пойи ту – модар.

Ай, модар! Таърих гувоҳ аст, ки фақат модари
бузург метавонад шоҳзода ба дунё биорад. Ёро
тарбия ва ба роҳи рост ҳидоят кунад.

Ҳикмати Шамси Табрезиро такрор ба такрор
ба ишон гӯшрас менамудӣ, ки гуфта:

«Ҳар тане, ки дар он илм нест, чун шаҳрест,
ки дар он об нест ва ҳар тане, ки дар ӯ парҳез
нест, чун дарахтест, ки дар он бор нест ва ҳар
тане, ки дар ӯ шарм нест, чун дегест, ки дар ӯ

намак нест ва ҳар тәне, ки дар ӯ чаҳд нест, чун бандаест, ки вайро Худованд нест.»

Ай, модари бузург! Вақте даст ба дуо мебардорӣ ва панҷаҳоятро мекушой, меҳоҳӣ тамоми оламро дар ин панҷаҳои рӯзғордидаат ниғаҳдорӣ ва аз Худои худ илтиҷо мекунӣ, ки фарзандонат боикбол бошанду сарбаланду некном, чунки асли ту, модар, некдилу некрафтору некуфтору неқпиндор буда...

Зан дар об оғушта аз ҳоб бедор шуд. Пешониашро арақи калон-калон тар карда буд.

– Худоё, ин чӣ ҳобе буд, ки дидам. Наход он мурғи зарринбол, ки чун оташ шуъла дошт, мурғи Ҳумо бошад?

Ӯ дар торикӣ ин тарафу он тарафи раҳти хо-башро даст-даст кард, чизе наёфт. Оҳиста аз ҷояш хеста ҷароғ даргиронд. Равғани лампа кам монда, ки рӯшноӣ хеле хира буд. Дар он рӯшноии хира низ ин тарафу он тарафро кофт, аммо бенатича.

– Худоё, охир, мурғи Ҳумо як пари болашро канда ба ман дода таъкид кард: «Эҳтиёташ кун!»

Занро дигар ҳоб набурд. Кӯрпаи болои фарзандонашро, ки дар ҳоби ноз буданд, дуруст карду оҳиста аз хона баромад. Нигарист ба ос-

мон, хама чо сиёҳ, абри ғафс осмонро пӯшонида буд, чо-чо ситораҳо хира намудор буданд, шамоли хунук барфрезаҳо ба рӯяш зад. Зан дарак-дарак ларзид. Аз хунукӣ буд ё аз хоби дидааш, ҳеч ба худ омада наметавонист. Ба хона даромада худро таги кӯрпа гирифт.

– Майрам, чӣ шуд, чаро меларзӣ, мабодо бемор нашуда бошӣ? – гӯён Раҳмон бо меҳр дасташро ба пешонии ҳамсараш расонд.

– Не, мардак, бемор нашудаам, як хоби аҷоиб дида бедор шудам. Хоб кунед, – гуфт.

Шавҳари меҳрубон напурсид, ки чӣ хоб дида? Лозим медонист, ҳамсараш ба ӯ мегуфт. Охир, одатан хобро аввал ба об мегуянд.

Хоби Раҳмон низ парид, ба фикр фуру рафт...

Раҳмон рӯзгори то бо Майрам вохӯрданаширо ба ёд овард. Саҳнаҳои ҳаёт чун лентаи кино аз пеши назараш гузаштанд.

Муҳоҷиркунии деҳаҳои кӯҳистон ба солҳои душвори баъдичангӣ рост меомад.

Аз Балчувон, Сари Хосор ва Кангурт аҳолиро ба водии Вахш кӯчониданд. Аҳолии кӯчбаста як соли аввал дар қапаҳои хасӣ, хонаҳои зеризаминӣ умр ба сар бурда, ботлоқҳо хушконида барои коштани пахта замин тайёр мекарданд.

Вақте намояндаҳои ҳукумат ба хонаи Раҳмонини омаданд, падараш – Сӯфӣ Шариф ба онҳо бо дард ва бо ашки чашм гуфт:

– Охир, дар ин пуштаву теппахо бехтарин инсонҳо хок шудаанд. Падару модар ва авлоди ман низ дар ин ҷо маскан доранд. Эшони Юсуфи Хатлониро кӣ намедонад? Ҳама медонанд. Агар ҳамаи мо ба даштҳои поён равем, кӯҳистон ва мазори гузаштагони мо бесоҳиб мемонад.

Намояндаҳо ба бобои Сӯфӣ Шариф иҷозат дода гуфтанд:

– Мӯйсафед, мо ба Шумо кор надорем, аммо дар ин кӯҳистон танҳо ҷӣ хел рӯз мебаред? Хайр, писаратон – Раҳмон дастёр шудааст, ёрӣ мерасонад, – гуфта намояндаҳо ба хонаи ҳамсоя гузаштанд.

Бобои Шариф баъди кӯчида рафтани ҳаку ҳамсоя ва хешу табор ба Вахшонзамин, ҳар пагоҳӣ ба зиёрати қиблагоҳаш рафта бо сангу мазорҳо сӯхбат мекарду меандешид: «Ману кампир умрамонро гузаронидаем, аммо тақдири писарамон Раҳмон дар ин кӯҳистони беодам ҷӣ мешуда бошад? Ёро хонадор кардан лозим. Аз тахдашт дигар ба кӯҳистон духтар медода бошанд ё на?»

Рӯзе модар аз Раҳмон хоҳиш кард, ки ба хонаи хешовандонашон рафта аз аҳволи онҳо бохабар шавад.

Раҳмон, вақте аз деҳаи Кӯл мегузашт, аз чашмаи софу булӯрин ва оби ширини он нӯши чон карду хост роҳашро давом диҳад. Дар пайроҳаи борики кӯҳӣ соҳибчамоле кӯза дар даст ба чашма наздик мешуд. Раҳмон дақиқае шах шудда монд; магар хоб аст ё бедор?

Меғӯй, ғизоле хиромида бо чашмони бодомӣ, бинии рости теғадор, рухсораҳои гулгун, лабони чун ғунчаи гул ба табассум моил, мӯйҳои сиёҳи аз зери рӯймоли сафед намоёнаш ба хусни худододаш хусн зам мекард, рӯ ба рӯяш омад. Рӯю гардану банди дастони сап-сафедаш шабнами сахариho мемонд.

Раҳмон ҳамонро рост истода нигоҳашро аз ин париваш канда наметавонист. Аз дил гузаронид: «Магар ба диёри афсонаҳо ворид шуда бошам. Ин паричеҳра парии паси кӯҳи Қоф бошад, ки дар кӯдакӣ модар ба мо афсонаҳо гуфта таърифу тавсифи он париро мекард. Бале, ин ҳамон парӣ аст».

– Ҷавони хуб, чаро шах шуда мондӣ? Як та раф ист, ман аз чашма об гирам, – гуфт духтар шармида-шармида.

Раҳмон ба худ омада «Не, не, ин парӣ набуда-
аст, аммо чинси латифе ба парӣ монанд» – аз
дил гузаронид ũ ва чуръат карда пурсид:

– Чӣ ном дорӣ?

– Майрам.

– Чӣ номи зебо, ба худат муносиб. Ачиб, дар
ин кӯҳистон ҳам чунин бонувони зебо умр ба
сар мебурдаанд? – бочуръаттар шуда пурсид
Раҳмон.

Майрам табассуми зебое карда, хост кӯзаро
пур аз об кунад, аммо Раҳмон бо як чолокӣ
кӯзаро аз дасти Майрам гирифта бо оби мусаф-
фо пур карда:

– Хонаатон дур аст? Ман ёрӣ мерасонам, –
гуфта чавон дар пайраҳаи кӯҳӣ сӯи деҳа равон
шуд.

– Не, не, лозим нест, ҳамсояхо дида, айб ме-
кунанд, – гуфта Майрам ба Раҳмон наздик ома-
да кӯзаро гирифтани шуд. Лаҳзае нигоҳи чаш-
монашон ба ҳам бархӯрданд. Ҳар ду хомӯш бу-
данд. Нигоҳҳо пур аз меҳр.

Ин нигоҳи пурмеҳр дар ниҳоят «кори худ»
кард, онҳоро ба ҳам овард ва онҳо оила барпо
карданд. Хона рост карданд. Фарзанд ба дунё
оварданд...

– Мардак, ҳоло ҳам хобед, хезед, хурӯсҳо аз дамидани субҳ хабар доданд, – гуфта Майрам Раҳмонро аз олами ӯдҳои ширин ба худ овард...

Майрам баъди қорҳои рӯзгор лаби чашма рафту ҳоби дидаашро ба оби софи равон, ки аз зери замин ҷӯш зада мебаромад, гуфта, хеле сабук шуд. Кӯзаи калони сафолиро пур аз об карду сӯи хона болидарӯх роҳ пеш гирифт.

Шаби дуҷум боз ӯ хоб дид. Аҷаб қоре, гӯё давоми ҳамон хобашро меида бошад. Мурғи Ҳумо мисли гулхан ҳама қоро равшан карда буд. Аз гармии оташи он рӯи Майрам низ суп – сурх шуда, чашмони бодомии шаҳлояш медурахшиданд, лабҳои ба табассум моилаш ғунҷаи гули навшукуфтаро мемонд. Ӯ дигар аз мурғи Ҳумо натарсид, баръакс, беихтиёр ҷасурона пурсид:

– Дирӯз ба ман аз болат як пар дода, гуфтӣ, эҳтиёт кун, ман онро гум кардам, – гунаҳқорона сар ҳам кард ӯ.

Мурғи Ҳумо ханда зад, ҳама қоро рангинкамони ачибе зарринтару равшантару ҷолибтар ба ҷилва овард.

– Ту онро гум накардӣ, ӯ дар батни туст,

фақат эҳтиёташ кун. Аз чашми бад эминаш
нигаҳ дор. Номашро Эмомалӣ гӯй. Ба душво-
риҳои зиёд дучор меояд; миллати парокандаро
сарчамъ, кишвари пора-пораи ба вартаи ҳалокат
омадаро раҳо, харобазорро обод, тифлакони ги-
рёнро хандон карда, ба Ватани харобгаштаю
чангзада сулҳ меорад.

Тақдири душворе ӯро интизор аст. Махз бо
тарбияи оқилона ва дуои ту ӯ марди байқболу
муваффақ мешавад. Ба дили пиру ҷавон роҳ ме-
ёбад, мардум ӯро **Пешво** интиҳоб мекунад.

Ин имтиҳони ҷиддист, барои ту, модар – зо-
дану парвардани шохписар! Ин доди илоҳист.
Ӯро тарбия кардану ба воя расонидан, кори осон
нест!

Майрам боз дар об оғушта аз болишт сар бо-
ло кард.

– Худоё, аҳли оилаамро дар паноҳат нигаҳ
дор, – гуфта оқиставу боэҳтиёт даст болои ши-
кам монд; табассуми ба ҳудаш зебанда дар гир-
ди лабони зебояш нақш бастан. – Се фарзанд ба
дунё овардам, ягон бор ин хел хоб надида бу-
дам. Бори дуюм аст, ки мурғи Ҳумо ба хобам
медарояд. Аҷаб коре...

Майрам аз хоби дидааш ба касе чизе нагуфт.

Аввалан, метарсид, ки ба тифлаки батнаш осебе нарасад, сонӣ, боиси хандаву мазоқи мардум нагардад. Агар гӯяд «ман шоҳзода ба дунё меорам», касе бовараш намекунад, хандахариши хелу ҳамсоя мешавад.

Рӯзҳо мегузафт. Вақту соати ба дунё овардани тифл низ фаро расид.

Майрам дар як рӯз садҳо бор хоби дидаашро ба ёд меовард. Аз Худои худ зорию тавалло ва хоҳишу илтиҷо мекард, ки тифлакаш сиҳату саломат ба дунё биояд.

5 октябри соли 1952. Чунин ба назар мерасид, ки садои баланди гиряи тифлаки навзод тамоми деҳаро фаро гирифта, аз кӯҳҳо акси ин садо, баландтар ба водӣ паҳн мешавад; Доя тифлакро парпеч карду ба модар дод.

Майрам тифлаки зебояшро ба даст гирифта зери лаб «шоҳзода тавлид кардам» гуфту шармида, бо нӯги рӯймоли калони сафед даҳонашро пӯшонд.

Рӯзҳо мегузафт. Эмомалӣ низ калон мешуд. Рафтору гуфтору амалаш нисбат ба ҳамсолонаш фарқ мекард. Дар мактаб хуб мехонд. Аз дарс омада, албатта, ба кори хона ёрӣ мерасонд. Ҳамеша нисбати модар меҳрубон буд:

– Очачон, чӣ кор кунам? Очачон, об биёрам? Очачон, ҳезумчинӣ равам? Очачон, гандумро ба осӣёб барам? Очачон, таги дег оташ монам? – гӯён ҳамеша аз пай модар мегашт.

Ҳама корашро бо модар маслиҳат мекард. Аз падар дида ба модар бештар ҷазбмандӣ дошт. Модар афсонагӯи хеле хуб буд. Худро аз ҷумлаи каҳрамонҳои афсонаи модар ҳис мекард. Ба рафтори модар тақлид кардан меҳост. Ҷуноне носеҳи бузург, Саъдӣ гуфтааст:

*Одамӣ одам набинад, аз кучо одам шавад,
Шамъ агар оташи набинад,
аз кучо равшан шавад?*

Одамгарии модар, рафтору гуфтори ӯ боиси ибрати Эмомалӣ буд.

Майрам ба рафторҳои Эмомалӣ синҷакорона назар карда, ҳоби дидаашро ба ёд меовард, вақти дар мактаб хондан ҳамеша насихаташ мекард:

– Бачам, барои инсон ахлоқи хуб доштан шарт аст: «Ахлоқи хуш гуноҳро об мекунад, ҷунонки офтоб яхро»

Бачам, рост бош, ростгӯю рострафтору ро-
стамал шав, беҳуда нагуфтаанд:

*Ростиро набувад ҳеҷ заволе ба ҷаҳон,
Сарв агар хушк шавад, боз асо мегардад.*

Ҳамеша хоксор бош, бачам: «*хоксорӣ нишонаи оқилист*».

Бачам, нони ҳалол ва аз меҳнати худ хӯр:

*Ҳар кӣ нон аз амали хеш хӯрад,
Миннат аз Ҳотами Тойӣ набарад.*

Эмомалӣ ба насихатҳои модар, сари ҳар қадам зарбулмасалу мақолгӯиҳояш ва афсонаҳои ӯ гӯш дода, шодмонӣ мекард, ки таҷрибаи зиндагӣ модарро ин қадар оқилаю хушгуфтор намудааст.

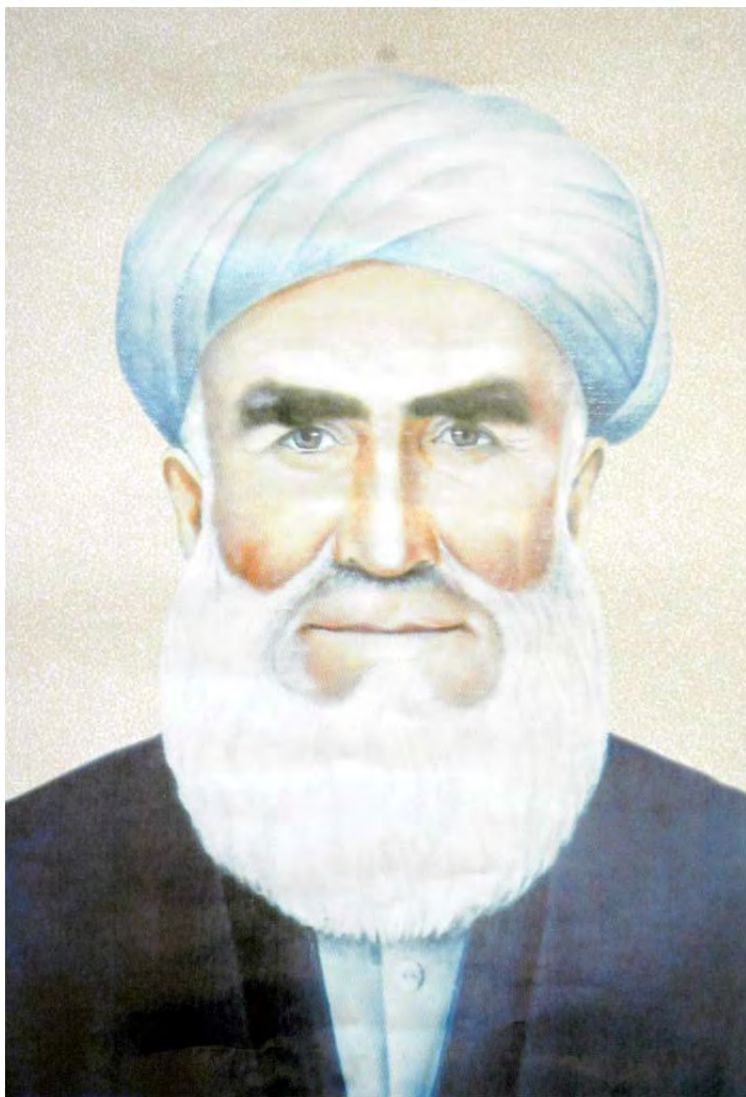
Оре, модар таронасарои беамсоле буд, ки ба забони шахдогини хеш дарси ҳаёт меомӯзонду бегумон, аз пешомадҳои бузург огоҳаш мекард.

Рӯзе, ки модар Эмомалиро ба хизмати аскарӣ мефиристод, оби чашм карда:

– Бачам, худатро эҳтиёт кун! Аз суҳанҳои роҳбаронат набаро. Хизматро бо сари баланд адо карда, ба деҳа баргард. Шабу рӯз дуои онро мекунам, ки сарбаланд бошӣ, бачам, ҳеҷ гоҳ беикбол нашавӣ!

~ 17 ~

~ 18 ~

~ 19 ~

~ 20 ~

~ 21 ~

~ 22 ~

~ 23 ~

~ 24 ~

~ 25 ~

~ 26 ~

~ 27 ~

~ 28 ~

Холаи Майрам, ки як писарашро дар хизмати аскарӣ бой дода буд, «моргазида аз банди ало метарсад» гуфтагӣ барин банди дилаш меларзид. Барои ҳамин гаштаю баргашта:

– Эмомалиҷон, чону дилам, худатро эҳтиёт кун. Оби дидагонамро шашқатору диламро реш накун! Дигар тоқати доғи фарзанд надорам, бачам. Аз бадрафтору бадкирдор худатро дур гир, беҳуда дар халқ намегӯянд, ки:

– «Аз сӯхбати ҷоҳилон бипарҳез, чун ҳезуми хушк аз оташи тез» – гуфта бо нӯги рӯймол ҷӯйҳои ашки рухсораҳоро меруфт.

Эмомалӣ дуои модарро гирифта, дар Флоти Уқёнуси Ором хизмати ҳарбиашро гузаронд. Дар хизмат аз дигар миллатҳо рафиқони зиёде пайдо кард. Ба онҳо дар бораи зодгоҳу ватанаш нақлҳои аҷиб мекард. Зебоиҳои табиати бихиштосои Тоҷикистон – зардориҳои хоки кӯҳистон, қатраҳои оби зулоли чашмасорон, шуълаҳои гарми Хуршеди тобон, чаҳ-чаҳи андалебон, овози най ва навои думраро чунон бо маҳорат қисса мекард, ки таъсири суҳанони зебои модар ба ӯд меомад. Вақте Эмомалӣ ба суҳан меомад, ҳамхизматҳо бо шавқи беандоза ўро гӯш мекарданд.

– Ҷӯраҳои чон, баъди анҷоми хизмат ман шуморо ба Тоҷикистони азиз ба меҳмонӣ даъват мекунам. Баҳорон ба даштҳои Олимтой як нигоҳ кардан кифоя аст, ки шахс тамоми рангҳои табиатро дида тавонад. Лолазор ҳамаро сурх гардонда, мегӯӣ қолини рангаи зеборо дар дашту даман густурда бошад. Нақши чакани тоҷикӣ дар талу теппа ба чилва меояд. Насими форам бӯи нотақрори растаниҳои ғоиданок – торону чуқрию ҷамбилаку субинаку дигару дигарро ба машом мерасонад. Ҳамаи инро дидан лозим, қисса кардан ҳанӯз ҳеҷ чӣ гуфтан аст...

Ҳамеша таъкиди модар дар гӯшаш садо меод, ки «хизматро бо сари баланд адо карда, ба деҳа баргард.»

Се сол гузашт. Эмомалӣ, дар ҳақиқат, бо сари баланд хизматро адо карда, озими зодгоҳ гардид.

Садои хушҳолонаи бачаҳои деҳа ба гӯш мерасид, ки яке ба дигаре имконият навода:

- Акаи Эмомалӣ аз аскарӣ омад!
 - Писари амаки Раҳмон аз аскарӣ омад!
 - Аз холаи Майрам шодиёна мегирем, – гуён села шуда ба ҳавлии акаи Раҳмон даромаданд.
- Холаи Майрам:

– Ҳозир, бачаҷонҳо, ҳозир, шодиёна медиҳам,
– гуфта ба сари кӯча давида баромад.

Эмомалӣ бо либоси низомӣ дар ихотаи ҳам-
деҳаҳо бо чехраи шукуфону лабҳои хандон дар
даст ҷомадон бардам-бардам қадам монда ба
ҳавлиашон наздик шуд.

Майрам худро ба оғӯши писар зада:

– Эмомалиҷон, чигари оча, дар бўякат мурам,
– гуфта, писарашро бўӣ мекашиду мебӯсид ва
ашки шодӣ мерехт. О, дар ин қаду қомати хуш-
рӯт очат мурад, бачам! Ҳамсояҳои азиз, бинен
бачаи ма як ҷавонмарди нозанин шуда, ба хона
баргаште! Сад бор шукр! Ба додагит шукр, Ху-
до! – гуфта модар гиребон қабза мекард ва ашки
шодӣ пок менамуд.

– Оҷаҷон, чаро ашк мерезед? Охир, супори-
шатонро иҷро кардам. Хизмати Модар-Ватанро
бо сари баланд адо кардам, – гуфт Эмомалӣ
ашки рӯи модарро поккунон.

Дар як дам ҳавлӣ пур аз ҳамсоя шуд. Холаи
Майрам, гӯё бол бароварда бошад, бо як чолокӣ
ба даруни хона давида, дар даст як лаълии кало-
ни пур аз канду чормағз баромад ва болои сари
писараш тангаю канду чормағз барчош кард.

Кӯдакон, мегӯӣ селаи кафтарбачаҳо бошанд,

хандону шодон ҳама аз замин чочала мечиданд. Падар низ аз омадани писараш огоҳ шуда, шитобон ба ҳавлӣ даромад :

– Шукр, сад шукр, бачам, сихат саломат ба хона баргаштӣ. Дигар тоқати шунидани оху воҳи модаратро надорам, бачам. Қадамат болои дида. Хуш омадӣ, бачам! – Ҳамсояхо, бинед, бачаи навчаи ман мардбача шуда аз хизмат баргаштааст, – гуфт амаки Раҳмон ифтихормандона.

Эмомалӣ чомадонашро кушода савғоҳои овардашро рӯи шоли паҳнкарда монду як рӯймоли гулдори зеборо болои сари модар пӯшонид:

– Очаҷон, муборак шавад! Ин рӯймол ба Шумо хеле зебид, – гуфта аз ду рухсори модар бӯсид.

Холаи Майрам боз ашк рехт. Ашки шодӣ, ашки ифтихормандӣ.

– Писарам, ташвиш шудӣ. Ҳазор раҳмат, ба сад дарой, дасти кама набинӣ. Ин рӯймол хеле зебо будааст, бачам, биё дар сару пои келинам монам, – гуфта холаи Майрам рӯймолро аз сараш гирифт.

– Очаҷон, чаро ин хел мегӯед? Ин рӯймол зеби Шумо барин очаи нозанини ман дорад. Ба-

рои келин дигарашро мегирем. Аввал келинро ёбем, рӯймолхарӣ кори осон, – гӯён Эмомалӣ шӯхӣ карда хандид.

Модар низ тарафдори суханҳои писар шуда гуфт: – Бачам, ҷое шунида будам, ки:

«Чаҳор чиз саодати шахс аст: ҳамсари шоиста, фарзандони хайрманд, рафиқони хуб, рӯзӣ дар ватан» ва даст ба дуо кушода:

– Илоҳо, гуфтаат шавад, бачам, як келини нозанин ёб, ки ба худат арзанда бошад. Омин!

Ҳама рӯйи ҳавлибудагон даст ба дуо бароштанд.

* * *

Зиндагӣ идома дошт.

Эмомалӣ соҳиби касб шуд, барои маълумоти олии гирифтани шабҳои бедорхобиро паси сар кард. Модар мегуфт: *«Илм болотар аз ибодат аст»*. Аз рӯи ин амал рафтор мекард: *«Ҳар кӣ илм талаб кунад, Худо ризқашро кафолат кунад»*. То тавонист, ба ҳар як ҳамдеҳа дасти мадад дароз кард:

*Беҳин коре, ки андар зиндагонист,
Накӯхоҳӣ, ба кас роҳатрасонист.*

~ 33 ~

Дар ғаму шодии онҳо дар барашон рост буд. Дасти пок дошт чун оруи асал: «чуз пок нахӯрад ва чуз пок надихад». Ин буд, ки сокинони маҳал ўро сарвари худ интиҳоб карданд. Ў фарзанди аҳли гузар буд, баъди ин боз ҳам ба халк наздиктар шуд.

Модар шоҳиди бедорхобиҳои фарзанд буд. Обод кардани мавзеи беоб ва дар он пахта рӯёнидан кори осон набуд. Кору пайкори писарашро дида, холаи Майрам хоби дидаашро ба ёд овард. Охир, мурғи Ҳумо гуфта буд, ку: «Тақдири душворе ўро интизор аст».

Аммо модари бечора – Майрам намедонист, ки душвории ҳозир чӣ душворист, ки кўргиреҳои ногуфтани дар пешанд...

Вақте 19 ноябри соли 1992 дар иҷлосияи таърихии XVI Шӯрои Олӣ писараш Раиси Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон интиҳоб шуд, Ватан дар ҳоле қарор дошт, ки бародар бародарро гӯш кардан намехост, гурӯҳҳои ифротгаро тухми кинаву адоватро дар дили мардум ҷо кардан мехостанд. Хазинаяи давлат ҳолӣ буд.

Бисёриҳо тамошобин буданд, ки ин ҷавони камтаҷрибаи 40-сола чанд моҳ тоқат мекарда бошад?

Ба беҳи ниҳоли навнумӯъкардаистодаи Истиқлолият, ки пур аз муғча буд, оташи сӯзон мерехтанд, ки муғчаҳо гул нашаванду гулҳо мева. Оби софи диёрро махсус аз боло лойоб мекарданд, ки мардум рӯҳафтада шавад. Навои хушро дидаву доништа хомӯш карда, навои мотам месуруданд, ки ба ояндаи нек бовар накунанд. Тухми кинаву адоватро ҳар сӯ пареш медоданд, ки шумораи бадхоҳону кӯтоҳандешон зиёд шавад.

Ҳамаи инро дида модар месӯхт, охи пурдари мебаровард аз синаи реш, аммо бо дидани фарзанд ашк аз рухсораҳо пок мекарду ба ӯ дуои нек медод. Ҳар гоҳе фарзанд ба сафар мебаромад, ӯ чанд бор мемурду аз нав зинда мегашт...

Дар ҳақиқат, мувофиқ ба ҳамон гуфти мурғи Ҳумо миллат пароканда, кишвар пора-пора, ҳама харобазор, тифлон гирёну модарон нолон буданд.

Модар сӯи офаридгораш дасти дуо кушод:

– Худоё, фарзандамро дар паноҳат нигоҳ дор. Қувваташ деҳ, ки ин айёми хонумонсӯзиро бо сарбаландӣ паси сар кунад. Забони буррояш деҳ, ки оммаро аз қафояш бурда тавонад. Беҳуда

нагуфтаанд, ки «*Фазилати инсон зери забонаш нуҳуфта аст*». Иродаи матинаш деҳ, ки аз роҳи интихобкарда барнагардад. Рӯи сурху сари болоро насибаш гардон!

Модар оҳиста зери лаб гӯё худ ба худ гуфт:

– Кош, писарам кишоварз мешуду замин шудгор мекарду ғалла медаравиду дар барам мебуд. Як лаб нони гарми гандумиро дар оби хунук тар карда меҳӯрдему орому осуда.

Фикрҳои мухталиф азобаш медод. Дар сараш фикрҳои дигаре низ чарх мезад. Охир, ба писари ман мардум бовар карданд. Қисмати худро ба дасти ӯ доданд. Ӯ вазифадор аст, ки мардумро аз вартаи ноумедӣ раҳо созад. Мурғи Ҳумо гуфта буд, ку!..

Писар кучое, ки раҳти сафар мебаст, аз модари азизаш дуо мегирифт. Модар низ дуои нек дода: «сафарат беҳатар, ба корхоят барор, иқболу обрӯ, сиҳат рафта, саломат биё» – мегуфту кафҳои дасташро ба рӯ кашида «омин»-мекард.

Он рӯзе, ки Эмомалӣ бо чархбол ба давлати ҳамсоя – Афғонистон ба «Дараи марғ» равон шуд, нахост модарро тарсонад:

– Очачон, як дуоям деҳ 2-3-рӯза барои истироҳат меравам, – гуфта буд.

Модар хурсанд шуда: «бачам, ачаб кори хубе мекунӣ», – гуфту дуояш дод.

Вақте ки ровии телевизион хабар расонд, ки Сарвари давлат дар хоки ҳамсоя – Афғонистон бо гурӯҳи муҳолифин вохӯрда дар бораи тақдир гурезаҳо сухан гуфтааст ва ба ҳамватанон бо забони ширину волои тоҷикӣ:

– Ман ба Шумо Сулҳ меорам, то гурезаи охирин ба Ватан барнагардад, худро осуда тасаввур намекунам... – гуфт, дили модар ларзид.

– Ох, бачам, худро дар бало андохтӣ, ба «Дарай марг» рафтан нишонаи худкушист, охир!

Модар гоҳ телевизион мемонду гоҳ назди радиои деворӣ, гӯш ба баромадҳои писараш буд ва бо дасти рост номаълум карда дилашро молиш меод. Офарини он дили бузург!

Сарвари давлат илтиҷо мекард, дили ғарибафтадагонро мебардошт:

– Хонаву дар, хешу табор, замини падариву бобоиатон Шуморо интизоранд. Биёед, Ватанро яққоя обод созем, хористонро ба гулистон табдил диҳем, сари ҳамгаштаи падаронро боло кунем, ашки модаронро пок кунем, кинаҳоро аз дил дур намоем, оғӯш кушоем сӯи якдигар. Он гурӯҳҳое, ки бародарро бо бародар ҷанг ан-

дохтанд, бояд дар оташи афрӯхтаи худ сӯзанд. Ҳасуд худ душмани худ аст, аз бахилии хуни худро меҳӯрад. Миллати мо ҳеҷ гоҳ сӯзанда набуд, созанда буд, – меғуфт.

Модар хун меғирист. Ба ёдаш меомад суханони мурғи Ҳумо «тақдири душворе ўро интизор аст», «Ин имтиҳони ҷиддист барои ту, модар, зодани шоҳписар»!

Модар ашк мерехту гиребон қабза мекард ва бо дасти рост номаълум дилашро молиш меод:

– Шукр, халқ ба писараш бовар кард. Бовар кард, чунки ў назди халқи азизаш самимона савганд хӯрд. Савганди хӯрдаи фарзанд ҳамеша дар гӯши модар садо медиҳад:

«Савганд ба номи поки Худо, савганд ба шири сафеди модарам, савганд ба дуои неки падару модарон, савганд ба нону намаки дастурхони пиру ҷавон, савганд ба обу хоки муқаддаси Ватан, ки масъулияти тақдири имрӯзу ояндаи давлату миллати тоҷикро бар дӯш мегирам.

Савганд ба ҷони ҳафт миллион фарзанди Тоҷикистони азиз, ки тамоми ҳастӣ, нируву ғайрат ва таҷрибаву иродаамро барои Тоҷикистони соҳибистиклол мебахшам»...

Модар ифтихор мекард, ки фарзанд бо шири сафеди модараш қасам хӯрд ва ман он модаре хастам, ки имрӯз дарк кардам, фарзанди ман фарзанди ҳамаи модарони тоҷик аст.

Вақте ки дар иҷлосияи XVI-уми сарнавиштсоз писар Парчами ватанро бўсиду чомааш пӯшониданд, рӯи модарро боз ашки шашқатор шуст, ашки ифтихормандӣ, ашки шодӣ, боз даст сӯи дил бурд, чунки дил вақтҳои охир ташвишаш меод.

Барои обод кардани кишвар ба кучоҳое сафар накард, бо кихое гуфтушунид накард, лозим шуд, сар зер кард барои ободии диёр.

Модар ба гӯши писар ҳамеша суҳанони А.Фирдавсро такрор ба такрор мегуфт:

– *Ба гетӣ ба ҷуз тухми некӣ макор!*

Як рӯз пеш аз сафари Президент ба вилояти онвақта Ленинобод модар бори сеюм мурғи Ҳуморо хоб дид.

Мурғ чун ҳарвақта хурсанд набуд, болҳои зарринтобаш ҳам чилва намекард. Ҳаво пурабру торик буд. Ҳумо як нигоҳ тарафи модар карду чизе нагуфта ба баландиҳо бол кушод.

Модар аз дунболаш хост чизе гӯяд, аммо ӯ дигар чизеро намешунид.

Холаи Майрам аз хоб хеста, ғамгин рӯи ҳавлӣ баромада ба писараш:

– Нуриддин, бачам, як телефон карда аз аҳволи бародарат напурсидӣ?

– Очачон, пурсидам, ҳама нағз, бародарам сафари корӣ доштааст. Гуфтанд, аз он тараф баргардам, албатта, ба аёдати модар меоям.

Очачон, охир писаратон серкор аст. Роҳбари 7 миллион аҳолӣ кори осон нест. Хумори писари дӯстдоратон гирифт-чӣ? – гуфта Нуриддин шӯхӣ кард.

– Бачам, дар пешактон мурам, ин хел нагӯй, барои ман ҳамаи шумо як хел, лекин барои Эмомалиҷон ҳамеша дар ташвишам. Дили модар-да, бачам, – гуфту гашта ба хона даромада бо набераҳо машғули суҳбат шуд. Аммо як гӯшаи дилаш торик буд. Хоби шаб дидааш ўро ором намегузошт...

... Он рӯзи шум Сарвари давлат дар чорабини 65-солагии Донишгоҳи давлатии шаҳри Хучанд иштирок намуда, дар ихотаи издиҳоме, ки барои вохӯрӣ бо Президенти мамлакат ҷамъ омада буданд, ба сӯи театри мусиқӣ-мазҳакавии ба номи Камоли Хучандӣ раҳсипор гашт.

Мардум бо рӯҳи болида, бо гулу гулдаста ва

байрақчаҳо дар даст Сарвари худро мунтазир буданд. Президенти кишвар низ бо табассум ва шодӣ бо яке дастакӣ вохӯрӣ мекарду бо дигаре бо ишора салом меод. Сари бачаҳоро сила карда ба маҷлисоҳ наздик мешуд.

Дар ҳамин ҳолат дасти ноҳалафе дар пеши пой Президент норинҷак партофт. Яке аз муҳофизони Сарвари давлат ўро тела дод. Президент ба замин афтод. Чусту чолокӣ ва ҷуссаи обутоб-ёфтаи ӯ сабаб шуду дар вақти афтидан ҷароҳати сахт набардошт. Аз таркиши граната дар ҷои ҳодиса ду нафар духтар ва писаре, ки ба Сарвари давлат наздик буданд, ҷон бохтанд.⁷⁵ нафар ҷароҳатҳои гуногун бардоштанд. Якчанд пораи граната раиси ҳукумати вилоят Қосимҷон Раҳбаровро маҷрӯҳ кард.

Яке аз пораҳои граната пой чапи Президентро хуншор сохт. Ба дарди пой худ нигоҳ накарда, Сарвари давлат ҳамаро ба оромӣ даъват кард.

– Мардумро ором кунед...

Маҷрӯҳонро ба беморхона баред...

Ҷинойткоронро ҳар чи тезтар дастгир намоед!..

Ба сӯзиши по ва хунравӣ нигоҳ накарда, Президент ботамкину оромона, вале қатъӣ вазъияти ба амал омадаро зерин назорат гирифт.

Муҳофизон Эмомалӣ Раҳмонро дар ихота гирифта дохили бинои театр шуданд. Баъди чанде мошини «Ёрии таъчилӣ» расида омад. Табибон ба ёрии Президент шитофтанд, аммо ӯ онҳоро нигоҳ дошта:

– Қароҳати ман вазнин нест. Аввал ба Қосим Раҳбарович ёрӣ расонед, – гуфт.

Баъди муоина ва докапеч кардани қароҳати по Эмомалӣ Раҳмон хост ба толор даромада, баромад кунад, аммо духтурон ва ҳамроҳонаш монев шуданд:

– Хоҳиш мекунем, ба толор надароед, мумкин дар он ҷо низ терористон бошанд.

Эмомалӣ Раҳмон бо қабият гуфт:

– Фикр мекунам, он шахсоне, ки дар толо-ранд, гуноҳе надоранд. Ин кори зархаридоне ҳастанд, ки зидди сохти имрӯзаи давлатанд. Воҳӯриро оғоз мекунем!

Вақте Сарвари давлат каме пояшро кашида ба толор ворид шуд, ҳама аз ҷой хеста бо шодиву нишот кафкӯбон Сарвари ҷасури худро пешвоз гирифтанд.

– Ба мардуми меҳнатқарини вилояти Ленинобод аз номи роҳбарияти Ҷумҳурӣ, Маҷлиси Олӣ ва Ҳукумати вилоят барои воҳӯрии самимӣ ва

дастгирии сиёсати пешгирифтаи давлат миннатдорӣ баён менамоям...Он сӯиқасде ки имрӯз нотавонбинон амалӣ кардани буданд, кори як зумра шахсиятхост, ки оқибат ба чоҳи кандашон худашон меафтанд...

Ҳамаи ин ҳодисаро модар ба воситаи симо бо чашми сар дид.

– Ох, писарам, ҷону чигарам, кош, мемурдаму ин ҳамаро намедидам, – гуфта модар нола карда ба рӯй ханҷол кашид. Рухсораҳои модар пур аз хун шуд. Лаҳзае худро беҳолу мадор ҳис кард. Набераҳо бибири ихота карда, духтур ҷеғ заданд.

– Писарам, Нуриддин, тез ба хонаи бародарат рафта, аз аҳволашон огоҳ шав, онҳоро ба хона гирифта биёр, – гуфта бо ашки шашқатор писарашро ба шитобидан ҳидоят намуда дуои сафар дод.

Нуриддин дар сар ҳазор фикру хаёли мағшуш ба хонаи бародар расид.

Янгааш Азизмоҳ ва фарзандон амакро дидан баробар ба гиря даромаданд.

– Азизонам, тири душман хок хӯрд. Бародарам сихату саломат, бегоҳ расида меояд, – гуфта хонаводаро ором кард.

Дар ҳақиқат, суҳанони Нуриддин дуруст ба-
ромад. Сарвари давлат бегоҳ назди аҳли оила
омада, онҳоро каме осуда намуд. Ба модар низ
занг зад:

– Очачон, манам – Эмомалӣ, – гуфта буд, ки
аз он тарафи гӯшӣ навҳаи модар баланд шуд...

Нотавонбинон боз як муддате ба сӯиқасд ва
амалҳои ноҷавонмардона даст мезаданд. Ба
фарзандони фарзонаи миллат, ки ба кори давлат
ва Сарвари он содиқ буданд, сӯиқасд мекарданд.
Инҳо: Моёншо Назаршоев, Мунаваршо Назри-
ев, Айнулло Неъматов Муҳаммад Осимӣ, Юсуф
Исҳоқӣ, Минҳоч Ғуломов, муфтии мусулмонҳо
Ҳочӣ Шарифзода, рӯзноманигорони оташинсу-
хану оташинқалам Давлаталӣ Раҳмоналиев,
Отахон Латифӣ, Муҳиддин Олимпур, Сайф
Раҳим ва бисёр дигарон буданд қурбони
амалҳои нопоки онҳо ва хоҷагонашон гар-
диданд. Террору мардумтарсонии онҳо дер да-
вом накард. Халқ дӯстро аз душман шинохта
гирифт. Нотавонбинон танҳо монданд, рӯсиёҳ
шуданд, радди маърака гаштанд...

~ 45 ~

~ 46 ~

~ 47 ~

~ 48 ~

~ 49 ~

~ 50 ~

~ 51 ~

~ 52 ~

~ 53 ~

~ 54 ~

~ 55 ~

~ 56 ~

~ 57 ~

~ 58 ~

~ 59 ~

~ 60 ~

~ 61 ~

~ 62 ~

~ 63 ~

~ 64 ~

~ 65 ~

~ 66 ~

~ 67 ~

~ 68 ~

* * *

Барои модар рӯзи 27 июни соли 1997 рӯзи мубораку мунаввару муқаддас буд. Рӯзи офтобӣ. Аз равшанаи хона модар ба берун нигарист. Ҳама чо мисли он шабе ки аввалин бор мурғи Ҳуморо хоб дида буд, зарринтобу равшану пур аз нуру зиё метофт. Модар ҷои нишаст намеёфт, дилаш бо беқарорӣ метапид. Даст болои он гузошта тавалло дошт:

– Худоё, рӯи писарам, ҷону чигарамро сурх ва сарашро боло гардон. Илоҳо, ақлу хиради тоҷик ғалаба кунаду оташи ҷангу нофаҳмию низоъ хомӯш гардад!

Ҳуҷҷати умумии истиқрори сулҳи тоҷикон дар шаҳри Маскав ба имзо расид.

Модар якчанд бор ду кафи дастро, мегӯи пур аз дуо карда бошад, ба рӯй кашид. Рӯ ба само кард. Парандаҳо озодона бол мезаданд. Онҳо низ чун модар шодӣ доштанд, меҳостанд ба ҳама аҳли кишвар мужда расонанд, ки дар Тоҷикистон сулҳу сафо тантана хоҳад кард.

Дар ин лаҳзаҳо модар меҳост мурғи Ҳумо наздаш ҳозир шаваду болои болҳои ӯ часпида ба пешвози писараш парвоз кунад, ӯро ба оғӯш кашида, муборакбодаш кунад.

~ 69 ~

Бегоҳӣ дар барномаҳои телевизионӣ фарзандро дар фурудгоҳи ҳавоӣ дид, ки мардumi хушбахт сарварашонро гулборон мекарданд. Модар бо ашқи шодии шашқатор қаноатманд гашта, шукри фарзанду толеи баланди ӯ мекард.

Баъди имзои Созишномаи ризоияти миллӣ ва истикрори сулҳи тоҷикон Сарвари давлат омодагӣ ба 1100-солагии давлатдории Сомониёнро эълон кард.

Ҳазорсолагии «Шоҳнома»-и Фирдавсӣ, 675-солагии Камоли Хучандӣ, 2500-солагии шаҳри Истаравшан, чашнҳои Мир Саид Алии Ҳамадонӣ ва Носири Хусрави Қабодиёнӣ, 2700-солагии «Авасто» ва шаҳри Кӯлоб, бузургдошти Тамаддуни Ориёӣ, 800-солагии орифи бузург Ҷалолуддини Балхӣ ва дигару дигар чашнҳо, ки барои баланд бардоштани ҳувияти миллӣ нақши азим доштанд, дар сатҳи олии гузаронида шуданд.

Рӯзи кушодашавии роҳи оҳани Курғонтеппа – Кӯлоб модар тоқат накард. Ба набераҳо гӯшрас кард:

– Меҳоҳам, шодии писар ва халқи азизро бо чашмонам бинам. Набераҳо хоҳишашро иҷро карданд.

Аз дур дар байни издиҳоми одамон дид, ки писараш дар як қатора ҳама нируҳои гуногунро, ки аз як аслу аз як миллатанд, баҳри наздиктар кардани онҳо шинонида буд.

Назари писар дар байни садҳо модарон ба рӯи модари азиз бархӯрд, ки ашки шодӣ чун чашмаҳои кӯхистон ду бари рӯяшро мешуст.

– Оҳ, модар, чӣ азизӣ, чӣ муқаддасӣ, барои ба хурсандии фарзанд шарик шудан бо пойҳои дардмандат бо ҳамдиёрон якҷо шудӣ. Модарчон...

Ашки беихтиёр аз дидаҳо чахида рӯи писарро низ шуст...

... Баъди чанде фарзанд ба аёдати модар омад. Онҳо аз ину он паҳлуи рӯзгор сухбат оростанд:

– Очакон, чӣ гапҳои нав, мардум чӣ мушкилӣ доранд? Дар рӯзҳои наздик аз минбари баландтарини ҷаҳонӣ – Созмони Милали Муттаҳид баромад дорам. Дуои шумо сафари бехатару кушоиши қор аст, очакон. Як дуо диҳед.

– Баҷаи ҷони оча, мардум як мушкили асосӣ дорад. Нарасидани оби ошомидани бозаза.

– Очакон, ин мушкили на танҳо ноҳияи мо,

балки бисёр сарзаминҳои дунё аст, ки аз беобӣ ё камобӣ азият мекашанд.

Ҳамин шуду Сарвари давлатамон аз баландтарин минбари чаҳонӣ баромад намуда, мушкилоти оби тоза ва зина ба зина ҳал намудани таъминоти аҳолии кураи замин бо обро ба диққати умум расонд.

Соли 2003-ро бо ташабуси чигарбанди модар Созмони Миллали Муттаҳид Соли байналхалқии оби тоза эълон намуд.

Солҳои 2005-2015 даҳсолаи «Об барои ҳаёт» эълон шуд.

* * *

Модарро шаб хоб набурд.

– Чаро? Чаро дилам ҳиҷилу як гӯшааш сиёҳ аст. Худоё, фарзандамро аз балоҳои охирзамон дар паноҳат нигаҳ дор.

Пагоҳӣ модар аз тариқи садову симо фаҳмид, ки полковники хиёнаткор Маҳмуд Худойбердиев бо қувваҳои аҳримании худ нияти шабохун задан ба Хучанди бостонӣ ва роҳбарии давлатро ба даст гирифтани доштааст.

Нуриддин барои саломи пагоҳирӯзи назди модар даромада:

~ 72 ~

– Очачон, табъатон хира, мабодо бемор нашуда бошед? – гуфт.

– Не, чони оча, бемор нестам, аммо хабарҳои шумро шунида банди дилам меларзаду месӯзад.

Наход ин сияхдилонро модар зода бошад? Наход онҳо шири модар хӯрда ба воя расида бошанд? – гуфт модар бо нӯги рӯймол ашки чашмон тоза карда.

– Очачон, ин хабарҳоро аз кучо шунидед?

– Аз садову симо, писарам. Дар барномаи “Ахбор” гуфтанд.

– Очачон, шумо вақтҳои охир сиёсатмадор шудаед. Фақат ахбору барномаҳои сиёсиро тамошо мекунед. Ҳамааш хуб аст, очачон, худро беҳуда ғамгин насозед, – гуфта Нуриддин бо лаби пур аз табассум аз назди модар баромаду зуд киёфааш чиддӣ шуд. Ё аз сар задани хиёнатҳои полковник Маҳмуд Худойбердиев огоҳ буд, аммо намехост, модарро ғамгин созад.

Ё худ ба худ савол меод, ки чаро чунин кӯрнамакҳо, сияхдилу сияхпеша ва зархаридҳои фикри фарзандони бегуноҳои халқро намекунанд. Охи дили модаронро ба фалак расонидан бас будагист! Магар чанги дуру дарози зиёда аз

чилсолаи ҳамсояамон – Афғонистон барои онҳо сабақ нест? Охир, сарвари давлатамон тавонист дар як муддати кӯтоҳ оташи ҷангро хомӯш кунад. Боз ҷӣ меҳоста бошанд, – гуфта Нуриддин аз паи кору бор шуд.

Модар бошад ҳамеша баъди шунидани чунин хабарҳои шум, таҳорат ба ҷой оварда, худро бо-лои ҷойнамоз мегирифт.

Соатҳо нишаст, бо Худои худ суҳбат карда, аз он яктову ягонаву қариму раҳим оромию тинҷии кишварро металабид.

Дар чунин лаҳзаҳо дили модар қариб беҳаракат мешуд, беҳолу бемадор гашта меларзид, на танҳо дил, вучудаш, балки тамоми пайкараш меларзид, аммо тоқат мекард. Намехост боиси ташвиши фарзандону аҳлу ақрабо гардад.

Ҳар гоҳе хабари хуш шунавад, аз ҷой меҳест, бардам ба асояш тақякунон қадам мезад.

Вақте шунид, ки орзуи ҳазорсолаи мардуми Бадахшон ҷомаи амал пӯшид, шоҳроҳи Кӯлоб-Бадахшон кушода шуд ва шерозаи рамзии онро фарзандаш бурид, модар қаноатмандона охи пурҳаяҷон кашид. Дигар дилаш намеларзиду намесӯхт, чунки набзи дил бо рӯзгори мардум ҳамранг метапид, тобу тавон мегирифт.

Модар аз дил гузаронид: «Сохтани роҳ ва пул савобтарин амал аст ва ин кори савобро фарзанди ман, чигарбанди ман амалӣ намуд. Худо баракаташ диҳад!» Вақте сафири Хитой дар Тоҷикистон баромад карда:

«Ин шоҳроҳ падидаи бузурги аср аст ва бояд давлатҳои олам инро эътироф бикунанд, зеро ин роҳ акнун Осиёи Марказиро ба Аврупо ва тамоми олам мепайвандад», – гуфт, шодии модар дахчанд шуд.

Ин шоҳроҳ дар дили санги хоро бо ташабуси Сарвари давлат ва дастони роҳсозон чунон устокорона сохта шуд, ки ҳамаро ба ҳайрат овард.

По пешниҳоди Президент Девдара дар ҳамон рӯзҳо Гулдара ном гирифт.

Модар пайваста аз рӯйдодҳое, ки ба воситаи садо ва симо мерасониданд, боҳабар буд. Сохтани роҳи зерзаминии Анзоб, бунёди Неругоҳҳои барқии обии Роғун ва Сангтӯда, садҳо дабистону кӯдакистону бемористон, сохтани садҳо километр роҳ ва миннатдорию хурсандии халқро мужда мерасонанд, модар болидарӯх мешуд, чун кӯдак шодӣ мекард ва беихтиёр ашк рӯяшро мешуст.

— Эмомалиҷонам, чону ҷигарам, ба ҳама серкорӣ нигоҳ накарда ба аёдати ман омадӣ. Гунаҳкори ин ҳама серкорихоят манам бачам. Сарнавишти ту ба ман аён буд, аммо ман онро дигар карда наметавонистам. Қисмати ту аз азал маълум буд.

Очачон, ин қадар худро гунаҳкор накунад. Дар қисмати ман чизе бошад, ҳамонро мебинам. Аз хешу табор ва ҳаку ҳамсояхо гап занед. Чӣ ҳол доранд?

Бачам, аҳволи ҳама якранг. Як рӯз маърака орошта чанд сол қарз мекананд. Ана, ҳамсоя, бечора чанд сол напӯшида, кам хӯрда, маблағе ба даст овард. Бо сӯзан ҷамъ карду бо шохин пош дод. Келин фаровард. Ҳама аҳли оила келинро бадбинӣ мекунад, ки аз пушти қалинги арӯс шуда ҳама аҳли оила акнун қарз мекананд. Бачам, ҳамин қалингирию намоишкорӣ дар ҳалқи мо набуд. Мегӯӣ, бо якдигар мусобиқа мекарда бошанд. Духтарони аз 20 то 30-солаи бешавҳар хеле зиёд шудааст.

Модар ин ҳарфҳоро гуфту пушаймон гашт. Дид, ки ҷигарбандаш ба фикр фуру рафт.

— Бачам, кори хуб накардам, туро бо нақлҳои пирунаи худ хаста кардам.

– Не, очачон, дуруст мегӯед. Маданияти рӯзгордорӣ надорем.

Баъди чанде масъалаи танзими расму ойинҳо ба миён омад.

Аз ин ташабуси Сарвари давлат пиру ҷавон шод буданд. Махсусан мардуми миёнаҳолу камбағал. Дар зарфи ин солҳои баъди қабули қонуни танзим, шояд ба аҳоли миллионҳо, балки чанд миллиард сомонӣ манфиат расида бошад.

Модар низ хушҳол буд, чунки чун донаи арзан ҳиссаи ӯ низ дар ин амали нек ҷой дошт.

– *Танҳо барои худ зистан зиндагӣ нест* – аз дил гузаронид Эмомалӣ.

6 ноябри соли 1994 бо роҳи овоздиҳии умумихалқӣ Эмомалӣ Раҳмон Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон интиҳоб гардид. Овозаи сиёсати одилона, оқилона, хирадмандона, меҳандӯстона, инсонпарварона, сулҳҷуёна ва ҷавонмардонаи ӯ дар тамоми ҷаҳон паҳн гашт. Бо баромадҳои дурбинонаи худ аз минбарҳои созмонҳои бонуфузи ҷаҳон машҳуру маҳбӯб гардид.

Бори дигар фарҳанги ҳазорсола доштани тоҷиконро исбот кард. Китобе навишт барои

чаҳониён ва барои таърих «Тоҷикон дар оинаи таърих» ва исбот кард, ки *тоҷик*, дар ҳақиқат, соҳибхираду *тоҷдор* аст.

Бо симои зебои нурониаш ба дилҳо шодӣ меоварад, фараҳ мебахшад. Ў тавоност, зеро дуои модар ҳамеша бо ӯст, нигоҳи пур аз меҳру вафову садоқати халқаш ҳамеша сӯи ӯ дӯхта шудааст. Охир, ӯ ҳам дар кучое набошад, дар бораи халқаш, муваффақияту пешравии миллаташ фикр мекунад.

Ҳатто дар хонаи Худо як орзу кард «миллатам тинчу осуда ва сарбаланд бошад».

...Модар бо қаноатмандӣ нигоҳи вопасинашро сӯи писар дӯхт. Ў ором буд, медонист, ки баъди рафтани ӯ писараш худро танҳо ҳис намекунад. Ҳама модарони тоҷик модари фарзанди азизи ӯянд.

Модар бо лабони ба табассум моил, бо чехраи кушода, тинчу ором ва даст болои дил ин оламро падруд гуфт. Дарди дилашро ба касе нагуфт Фарзандонро нахост аз сӯхтани дилаш огоҳ созад. Аз дил мегузаронид: «Эмомалӣ хеле дилсӯз аст. Аз дарди дилам огоҳ шавад, зиқ мешавад.

Кору ташвишҳои зиёд дорад, ин чигарбанди
оча...»

Модари бузург нахост ўро ба ташвиш биорад.

Модар аз имтиҳони ҷиддӣ бо сарбаландӣ гу-
зашт. Шоҳписар зоида, ўро тарбия кард. Ў ба ди-
ли пиру ҷавон роҳ ёфт ва мардум ўро **Пешво**
интихоб карданд...

Бо ҳамин таронаи бо сад умед сароидаи мо-
дари Пешво ба охир намерасад, чунки футувва-
ту ҷоннисорӣ ва қаҳрамониҳои Пешвои миллат
идома дорад...

Гулчехра Муҳаммадиева

**ҲУМО СӢИ ҲУМОӢОН
БОЛ БИКШОД**

Муҳаррири ороиш *Ромиш Лоиқзода*
Муҳаррири саҳифабандӣ *Меҳрӣ Саидова*

Ба матбаа 04.06.2017 супорида шуд.
Чопаш 07.06.2017 ба имзо расид. Андозаи 60x84 1/16.
Ҷузъи чопӣ 5,0. Адади нашр 1000 нусха.

Дар матбааи ҶДММ “_____” чоп шудааст.